

मुक्तानंद लहरी

१९१ श्लोक

जगीं पाहे नामाकृति पुरुष अती सुंदर स्त्रिया ।
सुवेशीं आभरणे नटति परि तें चित्रचि तया ।
स्वयें साक्षी क्रीडा करित असता आणि रमता ।
मुनी तो मोहेना निजगुरुकृपें ज्ञान पदवी ॥१॥

कधीं देवालयीं हो कधिं घर्हिच माडीवरीं बसे ।
कधीं शैलाग्रीं हा कधिं क्वचित खेळे नदितटीं ।
कधीं संतोषाने वसत ऋषिच्या पर्णकुटकीं ।
मुनी तो मोहेना निजगुरुकृपें ज्ञान पदवी ॥२॥

वनीं वृक्षा पाहे दलफलभरे नम्र दिसती ।
बहुच्छायापक्षीगण मधुर शब्दे सुखविती ।
बसे रात्रीं दिवसा शयन करि भूमंचकिं सुखी ।
मुनी तो मोहेना निजगुरुकृपें ज्ञान पदवी ॥३॥

कधीं विद्वासांसी अति सुरस आनंद रसिकीं ।
कदाचित् काव्यालंकृत मधुर वाणी सुखविती ।
वदे तर्का युक्ती श्रुति बहु सुतर्केच हटवी ।
मुनी तो मोहेना निजगुरुकृपें ज्ञान पदवी ॥४॥

कर्थीं दिव्य स्त्रीच्या मुखकमलिं ग्रासाप्रति स्वयें ।
सुखें घाली घेईं स्वमुखिं मग ठेवी मुख मुखीं ।
अभेदाद्वैताचा स्वरूप महिमा तो प्रगटवी ।
मुनी तो मोहेना निजगुरुकृपें ज्ञान पदवी ॥५॥

मौना मौन दिसे गुणींत गुणि हा पंडिति पंडीतसा ।
दीना दीन दिसे सुखींत सुखि हा भोगींत भोगी दिसे ।
मूर्खा मूर्ख असा स्त्रियां तरुणसा वक्त्यासि वक्ता दिसे ।
तो हा धन्य जगीं सुखी त्रिभुवनीं जोऽवधूताऽवधूत ॥६॥